03/03/2019

Vera Lord: Η προσωπική μαρτυρία μιας γυναίκας που έκανε έκτρωση

/ Ορθόδοξες Προβολές

“Γειά σας.

Είναι τόσο ωραίο να είμαι εδώ ανάμεσα σε φίλους, για μια αλλαγή…”

Η Vera Lord συνεχίζει:

“Είμαι εδώ στο όνομα του Χριστού.

Σήμερα που σας μιλάω έχω την τιμή να εκπροσωπώ εκατομμύρια αδελφές μου.

Η αδελφότητά μας δεν είναι μια χαρούμενη αδελφότητα, είμαστε μητέρες που έχουμε κάνει έκτρωση, και είμαι εδώ για να σας πω ένα μικρό κομμάτι από την ιστορία μας.

25 χρόνια πριν, το πολύτιμο μωρό μου ο Γαβριήλ, κλώτσαγε και πιπίλιζε το

δάκτυλό του και έκανε όλα τα πράγματα που κάνουν τα μωρά όταν είναι 21εβδομάδων στην κοιλιά της μητέρας τους.

Δεν έγινε ποτέ 22 εβδομάδων, πέθανε.

Για 15 χρόνια μετά το θάνατο του μωρού μου δεν μου επετράπη να πενθήσω, να θρηνήσω ή ακόμη και να συνειδητοποιήσω πως αυτός πέθανε.

Αντ' αυτού και ενώ ακόμη ζούσα με την αγωνία του δικού του θανάτου, δεν μου επιτρεπόταν να παραδεχθώ ούτε το ότι είχε κάποτε ζήσει.

Αυτή τη τρομερή τιμωρία την είχα επιβάλλει η ίδια στον εαυτό μου και ήταν προϊόν της πολιτικής ορθότητάς κουλτούρας μας πάνω στο ζήτημα αυτό, γιατί βλέπεται ο Γαβριήλ δεν είχε απλώς πεθάνει. Είχα πληρώσει για να τον σκοτώσω.

Το μητρικό ένστικτο είναι δυνατότερο από την επιβίωση. Υπάρχουν χιλιάδες παραδείγματα μητέρων που έχουν θυσιάσει τις δικές τους ζωές για να σώσουν τα παιδιά τους.

Αυτό το μητρικό ένστικτο, το δυνατότερο γνωστό ένστικτο σε όλη την ανθρωπότητα, είναι ζωντανό και εδραιωμένο, σε όλες εμάς που είμαστε γυναίκες, άσχετα με το εάν το θέλουμε ή όχι.

Αυτό που νομίζουμε ή δεν νομίζουμε απλά δεν έχει σημασία.

Σύντομα μετά την άμβλωση το μητρικό ένστικτο εμφανίζεται με όλη του τη δύναμη. Εμφανίζεται μια τρομερή στιγμή, στην οποία κατανοούμε απόλυτα αυτό που έχουμε κάνει, άσχετα με το αν έχει ονομαστεί διαφορετικά από την πολιτική ορθότητα της κοινωνίας. Έχουμε κάνει έκτρωση.

Μέσα σε αυτά τα λίγα δευτερόλεπτα κατανοούμε αυτό που έχουμε διαπράξει, την πιο αφύσικη πράξη, έχουμε σκοτώσει το μικρούλι παιδάκι μας. Είναι σαν να βάζεις το χέρι σου στη φωτιά και να το κρατάς εκεί.

Όλα μέσα σου θέλουν να τρέξεις μακριά και αυτό ακριβώς κάνουμε. Ξοδεύουμε το υπόλοιπο της ζωής μας για να ξεφύγουμε.

Μακάρι να μπορούσαμε να ξεφύγουμε, αλλά δεν μπορούμε, και ο λόγος που δεν μπορούμε να το κάνουμε είναι γιατί έχουμε ένα πεθαμένο μωρό. Τίποτα λιγότερο από αυτό που νιώθει η μητέρα που το παιδί της πέθανε με οποιοδήποτε άλλο τρόπο. Το γεγονός πως συμμετείχαμε στο φόνο δεν κάνει το παιδί καθόλου λιγότερο νεκρό.

Όταν κάποιος δικός σου πεθάνει πρέπει να βιώσεις το πένθος και να κλάψεις για αυτό το θάνατο. Αν δεν το κάνεις, τότε έχεις πολύ σοβαρό ψυχολογικό πρόβλημα. Οι ψυχίατροι το ονομάζουν αλλοιωμένη θλίψη και αποτελεί σοβαρό κομμάτι αυτού που ονομάζουμε μετεκτρωτικό σύνδρομο.

Η (ταινία) «Σιωπηλή κραυγή» μάς δείχνει ένα μωρό που κραυγάζει σιωπηλά, καθώς πεθαίνει μέσα στην αγωνία. Είμαστε μητέρες που έχουμε κάνει άμβλωση και ζούμε και εμείς μέσα στην αγωνία, μόνο που δεν είμαστε απλά σιωπηλές, είμαστε αόρατες, και κάποιες από εμάς είμαστε διπλά αόρατες, γιατί φαίνεται πως τα πάμε τόσο καλά.

Εμείς όλες διστακτικά επιλέξαμε την έκτρωση για χιλιάδες λόγους, προκειμένου να μην αλλάξει η ζωή μας, και αυτή είναι η μεγάλη ειρωνεία, πως από το δευτερόλεπτο που πέθανε το μωρό μας, οι ζωές μας άλλαξαν με χιλιάδες τρόπους και δεν θα είναι ποτέ οι ίδιες.

Εάν είσαι μια γυναίκα 45 ετών ή νεότερη σήμερα, η στατιστική λέει πως υπάρχει 43% πιθανότητα να έχεις κάνει τουλάχιστον μία έκτρωση.

Είμαστε παντού, είμαστε οι μητέρες σας, είμαστε οι γιαγιάδες σας, οι αδελφές σας, οι ανιψιές σας, οι φίλες σας, οι συνεργάτιδές σας, είμαστε παντού γύρω σας, υπάρχουν πολλές από εμάς ακριβώς εδώ σήμερα. Κάθε μια από εσάς που ακούει τη φωνή μου γνωρίζει κάποια που έχει κάνει έκτρωση. Εάν νομίζετε πως δεν γνωρίζετε καμιά, υπάρχει μόνο ένας λόγος για αυτό, δεν έχετε μάθει ακόμη ποιά είναι.

Όταν σε κάποιον έχει επιβληθεί η ποινή του ισοβίου εγκλεισμού του στη φυλακή, τόσο η δική του ζωή όσο και των δικών του αλλάζει για πάντα.

Κάθε μια που επιλέγει να θανατώσει το κύημά της καταδικάζει τον εαυτό της στο να ζει σε ένα απομονωμένο κελί, αυτό που αποκαλείται μετεκτρωτικό σύνδρομο. Το να αρνηθείς πως είσαι εκεί μέσα δεν θα κάνει τα κάγκελα να λειώσουν.

Υπάρχει ένας τρόπος να βγεις, είναι μια ιαματική διαδικασία.

Ένα από τα απαραίτητα σωστά βήματα σ’ αυτή τη διαδικασία είναι να δώσεις όνομα στο παιδί που πέθανε και τελικά να αναγνωρίσεις και να θρηνήσεις το θάνατό του. Ονόμασα το γιό μου Γαβριήλ.

Ένα χρόνο περίπου από τότε που ξεκίνησε η θεραπευτική μου διαδικασία, είδα μια νεαρή μητέρα να κρατά στην αγκαλιά της ένα αγοράκι και να περνά από μια πόρτα, ήταν περίπου ενός έτους, και χτύπησε το κεφαλάκι του στο πλάι της

πόρτας, οπότε άρχισε να κλαίει, όπως κλαίνε τα παιδιά αυτής της ηλικίας. Το κάθισε κάτω και άρχισε να του χαϊδεύει το κεφαλάκι και να του λέει: «η μανούλα λυπάται τόσο πολύ που χτύπησες το κεφαλάκι», και αμέσως το κλάμα σταμάτησε, το είχε κάνει να αισθάνεται καλύτερα.

Δεν σκέφθηκα κάτι σχετικά εκείνη τη στιγμή, αλλά εντυπώθηκε στο υποσυνείδητό μου, και οκτώ ώρες αργότερα συνέλαβα τον εαυτό μου στο πάτωμα του διαμερίσματός μου, γονατιστή να κλαίω και να μιλάω στο γιό μου και να του λέω: «Γαβριήλ η μανούλα λυπάται, η μανούλα λυπάται τόσο πολύ»!

Δεν έχετε ιδέα πως είναι αυτή η αίσθηση! Τώρα λοιπόν γνωρίζετε το βρώμικο μυστικό πίσω από την πόρτα που ονομάζεται «επιλογή»! Το μωρό δεν είναι ο μόνος που πεθαίνει, μεγάλα κομμάτια από την ψυχή της μητέρας πεθαίνουν μαζί του.

Μπορεί να φαίνεται πως στέκομαι εδώ μόνη μου σήμερα , αλλά αν δείτε με την καρδιά σας θα δείτε πως υπάρχει ακόμη ένας ψηλός εικοσιπεντάχρονος νέος που στέκεται εδώ μαζί μου.

Το όνομά του είναι Γαβριήλ και είναι αυτός ο νέος, όπως θα γινόταν ο γιός μου, εάν η μητέρα του δεν είχε επιλέξει να τον σκοτώσει.

Αυτό που επιθυμώ να κάνετε εσείς είναι να βοηθήσετε εκείνον, να βοηθήσετε εμένα, να βοηθήσετε εμάς, να κάνουμε όχι απλά παράνομη την έκτρωση, αλλά αδύνατη να τη σκεφτεί κανείς…

Σας ευχαριστώ που με ακούσατε”.

ΠΗΓΗ: ΚΙΝΗΜΑ “ΑΦΗΣΤΕ ΜΕ ΝΑ ΖΗΣΩ!” afistemenaziso.gr